

lig, hvad der er fuldstændig uanstændigt, hele 112.000 kr. om året i tilskud.

Her kunne statsministeren for alvor sætte sin socialminister på plads og føre an i kampen mod uligheden, men han gør det ikke. For statsministeren er tilsyneladende kun uenig med socialministerens ulighedsideologi, så længe kameraerne stiller skarpt på hende og på uligheden.

Hvor Dansk Folkeparti deler ældrecheck ud med den ene hånd og skærer på kontanthjælpen med den anden, så ønsker Enhedslisten at sørge for, at alle de laveste indkomster får et reelt løft. Vi ønsker at afskaffe starthjælp, kontanthjælpsloft, ungeydelse og de øvrige nedskæringer, så alle, der ikke kan få et arbejde, kan få et beløb, der er så stort, at de kan leve af det. Og hvis der er nogen, der stadig tror på den mærkværdige vildfarelse, så skaber vi altså ikke flere arbejdspladser til de fattigste ved at sætte deres ydelser yderligere ned, sådan som beskæftigelsesministeren vedblivende prædiker.

Mens han prædiker, stiller fortsat flere familier sig op i de desperate køer foran Kirkens Korskær, ikke kun til jul, men hele året. Og skaren vokser, hvad enten statsministeren beder sin socialminister om at klappe i for tiende gang eller ej.

I lang tid har fremtidens velfærd været diskuteret, som denne finanslov jo er med til lægge spor til. Regeringen har forsøgt at lukke debatten ved først at nedsætte en kommission og nægte at udtale sig, før kommissionen kom med sin betænkning. Og da betænkningen så kom, ville regeringen heller ikke debattere.

Man kunne jo tro, at det er, fordi regeringen slet ikke ønsker reformer. Men nej, regeringen har gennemført den største reform nogen sinde i Danmark. Den kaldte bare reformen for en strukturreform og lod være med at fortælle, at den her luskede en stor velfærdsreform igennem, en reform, der undergraver folkestyret, velfærden, indfører markedsstyring af sundhed og socialområdet og åbner for omfattende privatiseringer af de basale velfærdsydelser.

Med denne finanslov lusker regeringen så igen en meget stor ændring igennem. Med en tekstanmærkning har finansministeren fået ret til at gå ind og skære samlet op til 3 mia. kr. i kommunernes budget midt i budgetåret. Det vil ramme hårdt. Og samtidig sætter det demokratiet fuldstændig ud af kraft.

Men det ønsker regeringen ikke at diskutere. Regeringen har magten sammen med Dansk

Folkeparti, så hvorfor bruge tid på at diskutere med andre, synes holdningen at være.

Når regeringen straffer kommunerne, sker det, og det er en vigtig observation, som den kritiske offentlighed bør notere sig, helt uden at gøre brug af regeringens normale forkærlighed for højt profilerede planer, kontrakt og slogans og anden markedsføringstingeltangel. Her er der ingen årelang modning af det konkrete tiltag, her er der ingen bred, folkelig, demokratisk debat eller tryghed, som statsministeren pralede af på pressemødet i sidste uge. Nej, regeringen sniger disse ting igennem med en lille tekstanmærkning til et ændringsforslag til finansloven.

Men hvem er det, der skal betale, når finansministeren om kort tid svinger øksen over kommunerne? Er det børnene? Er det de ældre? Regeringen giver ingen svar, for regeringen fralægger sig ansvaret og siger, at det er kommunernes egen skyld. Men sikkert er det, at velfærden kommer til at bøde.

KL 15.20

I Enhedslisten ønsker vi at styrke velfærden, og det er først og fremmest i kommunerne, velfærden føres ud i livet. Derfor foreslår vi i vores ændringsforslag, at kommunernes bloktilskud forhøjes væsentligt. Det vil vi gøre, fordi vi først og fremmest tror på det lokale demokrati og på kommunernes evne til at skabe socialt ansvarlige løsninger i øjenhøjde. Denne regering har gjort det modsatte. Den har centraliseret magten, skamskudt det lokale selvstyre og lægger nu an til at skære i den kommunale velfærd og dermed afmontere centrale dele af velfærdssamfundets praktiske maskinrum.

Man må spørge sig selv: Hvorfor er det kommunerne og den kommunale velfærd, der skal betale for, at finansloven har et tordnende overskud på mere end 50 mia. kr.? Skal det forestille at være endnu en nødvendig velfærdsreform, som regeringen desværre er tvunget til? Hvorfor er det gang på gang solidariteten og velfærden, der skal betale under denne regering? Vi håber, at kommunerne byder regeringen trods og protesterer højlydt over angrebene på den kommunale velfærd, som KL er startet på det med sit brev.

Vi håber, at statsministeren ikke får held til blot ved at sætte sin socialminister på plads at dække over det faktum, at fattigdommen sammen med uligheden vokser lige nu. Vi håber, at regeringen ikke får held til at løbe fra sit ansvar for den triste og dybt, dybt beklagelige udvikling.